

ALEXANDER
STAINFORTH

PÁD
NOCCI

ALEXANDER STAINFORTH

PAD NOCT

Copyright © Alexander Stainforth, 2015

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2015

Cover © Karri Klawiter, 2015

Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

© Nakladatelství ČAS, 2015

ISBN 978-80-7475-080-9

Prolog

PŘED DVANÁCTI LETY

Držel ji v temné a studené kobce celý den. Přišel jen jednou, oslnil ji světlem baterky a položil na podlahu lahev vody a nějaké sušenky. Rachel je nechtěla jíst, nehodlala si od něj vzít nic, ale něco ji nabádalo, aby se najedla, a tak si zachovala alespoň trochu sil pro případ, že by se jí podařilo uprchnout. Ale jak by to mohla dokázat? Už o něm přece slyšela. Rodiče si sice vždy šeptali, jenomže ona poslouchala tajně za dveřmi a dozvěděla se všechny ty strašné věci, které se před ní snažili utajit. Zašli nakonec tak daleko, že ji odstříhli i od internetu. Ovšem ve škole se nemluvilo o ničem jiném, nemohli ji před tím uchránit. Navíc v jejím věku a v téhle době, kdy se k internetu může připojit kdekoli...

Posadila se do kouta a upřela oči na temný bod, kde tušila dveře. Občas vedle ní zapištěly myši, ale po několika hodinách už ji přestávaly děsit. Neublíží jí, chtějí jen ty sušenky. Daleko větší hrůzu přinášel muž v rudé kápi – takové, kterou spatřila v učebnicích na obrázcích znázorňujících katy.

Proč se to přihodilo právě jí? Proč nikdo z jejích spolužáků něco neudělal, když u chodníku se skřípěním brzd zastavilo auto a z něj vyběhl muž v rudé kápi, který ji nejprve několikrát udeřil a pak strčil do kufru? Možná se to odehrálo rychleji, než to připadalo jí

samotné. Modlila se, aby si spolužáci zapamatovali alespoň značku auta, pokud vůbec nějakou mělo.

Nejhorší na tom bylo, že všichni žili v domnění, jak jsou cesty do školy a její bezprostřední okolí bezpečné. Kdepak. Dokonce ani za bílého dne.

Udělá to brzy, pomyslela si náhle s naprostou jistotou. Unesl ji před svědky, přestává být opatrný, tlačí ho čas. Ví, že po něm jdou. Už to nepotrvá dlouho, a policie se chytí nějaké stopy, která ji dovede přímo k němu. Jen doufala, že pro ni nebude příliš pozdě.

Zastavila se prsty na víčku lahve s vodou. Co když do ní přímíchal nějakou drogu? Co když jsou sušenky napuštěné látkou, která ji znehybní, a on si s ní pak bude moci dělat cokoli? Zachvátila ji panika. Mozek jí ovládly představy, jak ji, neschopnou pohybu, ale zcela při vědomí, pokládá na nerezový stůl a připravuje si chirurgické nástroje.

Pevně stiskla víčka, aby takové představy zaplašila. Pak zariskovala. Napila se jen trochu, uhasila sžíravou žízeň, dotáhla víčko pet lahve a skrčila nohy. Objala si kolena a začala se mírně pohupovat do melodie, která se jí rozezněla v hlavě. Byla to stará písnička z šedesátých let. . *Mr. Sandman, Bring Me a Dream...*

Zarazila se. Až nyní si s hrůzou uvědomila, že si svého „pana Sandmana“ do života sama přivolala. Jako by se zformoval z jejích obav a nočních můr, které ji často nenechávaly klidně spát.

Nemohla pochopit, jak někdo může ubližovat dětem jejího věku. Vždyť jí minulý týden bylo teprve patnáct! Jak prohlásila její máma, ten muž je stvůra, nehodná lidského zacházení. Měli by mu udělat přesně to samé, co on způsobil svým nebohým obětem.

Polekal ji zvuk generátoru. Místností se náhle rozlilo prudké světlo, které ji v prvním okamžiku oslepilo. Už ve tmě strávila několik hodin a oči si na ni rychle přivykly. Vyskočila na nohy a přitiskla se ke zdi, jako by se do ní mohla vtěsnat a najít v ní útočiště.

Přicházel.

Zdálky slyšela, jak k ní míří sebejistým krokem. Neunikne mu. Patří mu – jako jeho další trofej.

Tělo jí naplňovala hrůza, dech se zrychlil a v uších jí zběsile bubnoval tep. Nechtěla se už ani domýšlet, jaká muka ji čekají. Věděla, jak skončily předchozí unesené děti. U kamarádů na internetu často sledovala novinky o vrahovi, který měl na svědomí už šest obětí. V novinách se objevilo několik snímků, pořízených na místě činu. Nejdříve nezachycovaly mrtvé, jenže pak nějaké fotografie unikly z policejních složek...

Odemkl a sestupoval k ní po betonových schodech. V ruce podél těla si nesl řeznický nůž. Na obličejí měl rudou kápi, která odhalovala jen oči a masité rty.

„Maličká,“ zašeptal sladkým hlasem.

Strach se znásobil. Nebylo kam se hnout. Za Rachel byla jen ta zeď a před ní *on*. Kdyby... Ne, na to nemohla ani pomyslet. Nepodaří se jí ho srazit k zemi a proběhnout kolem něj. Dům je určitě dobře zabezpečený. Dřív, než by našla cestu ven, by jí byl v patách. A byl to zřejmě jeho dům, našel by ji kdekoli.

„Nechte... nechte mě... jít...“ zavzlykala a cítila, jak jí po tvářích kanou slzy.

Muž v kápi zamlaskal, pod schodištěm se zastavil a o chvíli později postoupil o dva kroky vpřed. Hrál si s ní. Vychutnával si její strach, kterým doslova nasáklo celé sklepení.

„Prosím...“

Tentokrát učinil další tři kroky dopředu. Roztřásla se a zmlkla, protože jí to došlo. Nevěděla jak, ale měla silný pocit, že už to někdy prožila. Byla to hra. Kdykoli Rachel promluví, bude to pro něj pokyn k tomu, aby se přiblížil. A až bude stát krok před ní, bude mu stačit jen se rozmáchnout a ušetřit jí první řeznou ránu.

Znehybněl asi tak na pět minut. Měla tedy pravdu. Odhalila ho. Teď už jen zbývalo dál mlčet, zůstat co nejdéle naživu. Musela si několikrát zopakovat, že ji hledají. Možná jsou už velmi blízko a od záchrany ji dělí jen několik okamžiků, které nesmí

promrhat. Tohle bylo její jedinou nadějí na přežití – použít jeho hru proti němu.

Rudá kápe tak vydržel stát možná čtvrt hodiny. Proměnil se v sochu, od které se lišil jen tím, že dýchal.

Jenomže potom hluk generátoru přerušily sirény policejních vozů. A to byl pokyn, který její mlčení nemohlo zastavit. Hra skončila.

Bodná rána do paže. Pořezané dlaně, jak si chránila obličej. Nůž se do ní zařezával tak zběsile, že už ani nevěděla, kde všude ji zasáhl. A pak, když se ostří dostalo k její krční tepně, se vzduch v místnosti proměnil. Už zde nebylo chladno a vlhko, naopak. A žár sílil. Neměla nejmenší tušení, zda je to přicházející smrt, jestli se před ní objeví jasná zář a odvede ji z téhle příšerné místnosti, kde strávila poslední hodiny svého života, ale cosi jí napovídalo, že je pravdě velmi vzdálená.

Světlo zhaslo, sklep se ponořil do temnoty. *Za Rudou kápi* se náhle cosi objevilo. Nejdříve spatřila jen tmavé obrysy postavy, která se k nim prudce blížila od dveří. A pak pocítila další příval horka, jak se bytost rychle pohybovala. Nevnímal už *Rudou kápi*, soustředila se jen na bytost, která její zájem vycítila a stačila se s ní střetnout očima, než popadla jejího kata.

Ty oči... Nebyly lidské... Žhnuly rudě, jako kdyby za nimi hořely krvavě rudé plameny. V tu chvíli se jí podlomila kolena, klesla k zemi.

Bytost začala s mužem v kápi zápasit. I přes zranění, která utrpěla, si Rachel nemohla nevšimnout, že jejího únosce přítomnost oné bytosti vůbec nepřekvapila. Jako by se už někdy setkali. Jako by už tušili, kde má protivník silná i slabá místa. A jako by její únosce věděl, že si nemůže dovolit prohrát. Ale přesto se tak stalo. Zůstal ležet na zemi a všechno na krátkou chvíli pohltila hustá temnota, která jí znemožňovala cokoli zahlédnout.

Pak se bytost k Rachel otočila a znovu se s ní střetla ohnivýma očima. Má z ní mít strach? Má se pokusit utéct? Ani jedno neměla v plánu. Nikdy v životě se totiž necítila bezpečněji.

Běž, ozval se odněkud mužský hlas. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že zazněl pouze v její hlavě. Ačkoli ji nohy zpočátku vůbec nechtěly poslechnout, zvedla se a zamířila malátně ke dveřím. Sotva viděla na krok, ale pokoušela se představit si místnost, jak vypadala zalitá světlem, a snažila se nezpánikařit, když se vydala po schodech nahoru.

Neohlížej se! promluvila na ni bytost znovu poté, co na prahu zaváhala a chystala se ještě jednou otočit.

Chvíli s tím bojovala a pak se k ní alespoň natočila pravým ramenem. Chtěla si vtisknout do paměti, jak vypadá. Vždyť jí zachránila život, ať už byla kdokoli a odkudkoli. Její oči a hlas...

Běž!

Opřela se celým tělem do dveří a pak uslyšela výkřiky.

„Nestřílejte! Nestřílejte! To je ta dívka! Našel jsem ji!“

Omdlela.

Kapitola 1.

SOUČASNOST

Edmonton, Kanada

Rachel Adamsová se probudila v sobotu ráno s kocovinou. Sotva otevřela oči, udeřilo ji do nich prudké světlo, takže si je rychle zclonila pravou rukou a vztekle vydechla. Bolela ji nejen hlava, ale i celé tělo. Natáhla se pro mobil na nočním stolku a zamžourala na displej, který ukazoval pět minut po dvanácté. Prudce ze sebe strhla deku a posadila se. Na podlaze se povalovala prázdná lahev od whisky. Ne že by ji vypila celou, to by se teď nejspíš probrala na onom světě, ale když se včera vrátila domů, půlka v ní jistě byla.

Pomalou vstala a přešla do koupelny. Měla pocit, že při jednotlivých krocích vnímá každou kost ve svém těle, každý rozbolavělý sval. Potřebovala horkou sprchu. Možná se po ní trochu vzpamatuje a pak se bude moci pustit do práce.

Když o půl hodiny později vyšla s rozčesanými kaštanovými vlasy z koupelny, zamířila rovnou k pracovnímu stolu a posadila se před notebook. Zkontrolovala příchozí zprávy a pak otevřela dokument s článkem, na kterém pracovala. Otráveně si rukou podepřela bradu a sledovala, co včera před nočními orgiemi s whisky zpracovala. Nestálo to za nic: některé věty vůbec nedávaly smysl, jiné působily jak z motivačních příruček. Nejlepší bude smazat to celé a začít znovu.

Očima zapátrala po kabelce. Měla v ní blok s poznámkami týkajícími se dobročinné akce místní školy. Bylo jí z toho na zvracení. Strávila několik let studiem žurnalistiky ve Washingtonu, aby nakonec psala pro zdejší plátek, ve kterém je víc inzerce než zajímavých zpráv. Jenže: měla na výběr? Bydlela tam po promoci – neustále atakovala životopisy šéfredaktory novin, pokoušela se protlačit dokonce i několik hotových článků, ale všichni ji ignorovali. Našlo se pár takových, kteří jí slíbili, že si její kontakt zanesou do databáze a v případě potřeby se ozvou. Zůstalo však u prázdných frází. Rodiče ji ve Washingtonu udrželi ještě pár měsíců, posílali jí peníze a povzbuzovali ji. Jenomže jednoho rána se probudila s myšlenkou, že takhle to už dál nejde. A do toho zavolal Charlie Parker, její jediný kamarád ze studií, který se vrátil do rodného Edmontonu v Kanadě a založil týdeník *Our Time*. Potřeboval někoho do kulturní rubriky a Rachel byla jeho okamžitou volbou.

Vzpomněla si, jak ji ta nabídka naplnila nejen úlevou, ale i hrůzou. Věděla, že když odjede do Edmontonu, vzdá se svého velkého snu. Jinak to ale nebylo možné. Rodiče už využívat nechtěla a nájem ve Washingtonu byl drahý i v těch nejhorsších částech města. Charlie jí nenabídl velký plat, ale dalo se z něj přežít do dalšího výplatního dne. Navíc jí zajistil i ubytování za směšnou cenu v domě, který patřil jeho rodičům.

Vzdychla si. Občas měla pocit, že tenhle druh článků nedá nikdy dohromady. Chtěla psát o světovém dění, o politice... Měla by si konečně připustit, že se tento sen nikdy nenaplní. A ke všemu nikde nevidí tu zatracenou kabelku. Přitom by přísahala, že si ji přinesla do pokoje.

Před domem zatroubilo auto a Rachel přivřela víčka. Panebože, ať se mýlí, ať to není Charlie! Jenomže to byl on, protože se nepřijemný zvuk ozval za několik vteřin podruhé. Seběhla po schodech rovnou do předsíně, když si uvědomila, že má na sobě jen dlouhé tričko a kalhotky. Vydala se tedy zpátky a vytáhla ze skříně černé tepláky, ve kterých občas chodila běhat.

„Myslel jsem, že už se ani nedočkám,“ vyhrkl Charlie, když mu konečně otevřela dveře.

„Je tady i zvonek. Nemusíš na mě pokaždé troubit.“

„Každý muž má svůj typický pozdrav.“

„Takže ty troubíš?“ Zavrtěla hlavou a pokusila se usmát, třeba tím ze sebe setřeše špatnou náladu. Pozvala Charlieho dál a ani si nevšimla, že v ruce něco drží, dokud jí před nosem nezamával její kabelkou.

„Kde jsem ji proboha nechala?“

„Zapomnělas ji na tom dobročinném večírku a Clarke Stuartová byla tak hodná, že mi ji dnes ráno přivezla domů.“

Rachel povytáhla obočí a zavedla Charlieho do kuchyně, kde se posadili ke stolu na židle, potažené tmavě hnědou látkou.

„Žádné lívance? To jako vážně?“

„Před chvílí jsem se probudila,“ hájila se.

„Nech mě hádat,“ řekl Charlie a na chvíli se naoko zamyslel.

„Dlouhá noc strávená s tvou nejlepší přítelkyní whisky?“

„Mohla bych se ptát, zda ti Clarke Stuartová přivezla tu kabelku opravdu ráno,“ podotkla Rachel provokativně a dlouhým pohledem Charlieemu naznačila, že čeká na odpověď.

„Rachel, to snad ani nemůžeš myslet vážně.“ Charlie Parker se teatrálně chytil za hrudník a mrknul na ni. „Ty přece víš, komu patří mé srdce.“

„Otázka nezní, komu patří tvé srdce...“

Vstala, aby oběma udělala kafe. Potřebovala dávku kofeinu. Špičkování s Charliem ji sice dokázalo vzpružit a nastartovat její mozek na plný výkon, jenomže se pořád necítila ve své kůži a doufala, že ji dobrá káva povzbudí.

„Přiznávám, že se Clarke vážně snaží dostat do mých kalhot, ale já nikdy nejsem nevěrný.“

Rachel se k němu otočila a se smíchem zavrtěla hlavou. Pravda však byla, že Charlie podobné narážky vyslovil už několikrát. A kolegové v redakci si neustále špítali, jak je do ní zamilovaný a že Rachel musí být naprosto slepá, když to nevidí. Byla nucena

si přiznat, že ji svým způsobem přitahuje. Převyšoval ji nejméně o deset centimetrů, což jí imponovalo. Postavu měl štíhlou – ne příliš svalnatou, a obdivovala ho, jak je neustále vzpřímený, i když sedí za pracovním stolem několik hodin v kuse. Hnědé vlasy nosil nepatrně delší, což dokonale kontrastovalo s jeho výraznými rysy. Krátké strniště ho dělalo o pár let starším a také mužnějším. Kdyby měla dojmy o Charliem shrnout do několika slov, prohlásila by, že je to velmi přitažlivý a zábavný muž. Jenomže ne pro ni. Vážila si jejich přátelství a se svými obavami, týkajícími se vztahu s muži, nechtěla riskovat, že ztratí právě jeho.

„Být tebou, byla bych trochu opatrnější.“

„Jak to myslíš?“ Zavrtěl se na židli, zatímco zapínala kávovar.

„No, Clarke je očividně velmi cílevědomá a trpělivá žena. Nakonec tě užene, jako každého, to se klidně vsaď.“

„Nejsem jako ostatní,“ namítl Charlie dotčeně.

„To mi povídej, až se probudíš vedle odlícené Clarke v posteli a vykřikneš hrůzou.“

Když před ně postavila dva šálky, ze kterých se kouřilo, zamrzelo ji, že Charliemu nemůže nabídnout nic k zakousnutí. Málokdy nakupovala, stravovala se prakticky za pochodu a udržovala si jen zásobu alkoholu. Ne snad že by byla na alkoholu závislá, ale v pátek nebo v sobotu se ráda napila a politovala.

„Děkuji za tu kabelku.“

„Rádo se stalo. Poslyš, co vůbec děláš dneska? Napadlo mě, že bychom mohli vyrazit do horské chaty mých rodičů a vrátit se až zítra večer.“

Rachel odmítavě zavrtěla hlavou. „Mám spoustu práce. Představ si, můj šéf je tak urputný, že musím pracovat i o víkendu.“

„Tys to nedopsala? Myslel jsem, že už máš skoro všechno hotové a zbývá jen doplnit pár odstavců o té dobročinné akci.“

Napila se kávy a polkla. „Než jsi přijel, procházela jsem celý článek. Je to hrůza. Připadalo mi, že to psala školačka a prošpikovala to všemi začátečnickými chybami, které tě napadnou.“

„Můžu se na to podívat? Určitě to není tak zlé.“

Zavrtěla hlavou. „Vyděsilo by tě to, Charlie. Raději zůstanu celý víkend zavrtaná v posteli s notebookem a budu se snažit odevzat ti článek, za který bych mohla dostat Pulitzerovu cenu.“

„Přece nemůžeš být pořád zavřená doma a pracovat. Vždyť...“ Odmlčel se a přiložil si hrnek k ústům. „Vždyť to jsi dělala už na vysoké.“

Rachel upřela pohled na stůl. Ano, tohle je celá ona. Uzavřená před okolním světem, soustředěná jen a jen na práci. Věděla, kdy se to stalo. Věděla, kdy od sebe odehnala všechny přátele a pustila si do života jen jediného člověka, který to s ní nikdy nevzdal a právě teď tu s ní sedí. Zachvěla se při vzpomínce na muže v rudé kápi a na přízrak s ohnivýma očima, jenž ji zachránil. Nikdy o něm nikomu neřekla. Jak by to lidé zhodnotili? Jako posttraumatický stres?

„Haló, jsi tady?“ Charlie ji vzal za ruku, načež se Rachel okamžitě stáhla. Zamračila se, rozhodně se ho nechtěla dotknout.

„Omlouvám se, neber si to prosím osobně. Já jen... Však víš, o co se jedná.“

Charlie byl jediný, komu se na vysoké svěřila se svou minulostí. Nemohl pochopit, proč tak krásná dívka, jako je Rachel, vysedává každý večer nad učebnicemi, sleduje okolní dění a prakticky se odmítá zapojit do společenského života – musela s pravdou ven, pokud o něho nechtěla přijít. Nikdy ji neopustil, a jí teď přišlo hloupé, jak se zachovala. Vzala ho tedy za ruku a podívala se mu zpříma do tváře.

„Ještě jsem se z toho nedostala, Charlie.“

Nadechl se a něžně jí přešel palcem po zápěstí. „Je to už dvanáct let, Rachel. Měla bys jít dál, jinak se v tom utopíš.“

Přikývla. „Jenomže ono to není tak jednoduché. Když si prodáš skutečným peklem, zanechá to na tobě stopy.“

Charlie mlčel. Zřejmě netušil, co na to říct, a Rachel zalitovala, že o tom vůbec začala mluvit, protože se rozhostilo nepříjemné ticho.

„Proto by ti možná prospěl výlet do hor. Nenech se přece přemlouvat,“ prohlásil po pár vteřinách a tvář mu rozjasnil úsměv.

Rachel si v tu chvíli uvědomila, že si ho vlastně nezaslouží. Nejenže ho neustále odmítala a veškeré narážky obracela v žert, ale navíc mu nevěnovala ani příliš volného času.

„Jsi ten nejlepší chlap, jakého jsem kdy potkala,“ řekla, naklonila se přes stůl a vtiskla mu polibek na tvář.

Charlie se na okamžik zarazil. Byl to první spontánní polibek, kterého se v Edmontonu od Rachel dočkal. Ty předchozí by spočítal na prstech jedné ruky. Říkal jim „narozeninové polibky“, protože právě v den jeho narozenin se k němu Rachel alespoň trochu přiblížila.

„Pořád to ale znamená ‚ne‘, vid’?“

„Někdy příště, Charlie. Vážně bych ráda dodělala ten článek. Nejde mi to. Připadám si strašně, když ti to přiznávám, ale poslední týdny mám pocit, jako bych se neustále opakovala, jako bych ve všech článcích používala jednu a ty samé fráze.“

„Potřebuješ se uvolnit, o ničem jiném to není. Nemůžeš se pořád věnovat jen práci, to tě zničí, věř mi. A když budeš neustále odmítat mou společnost, pozvu do chaty nakonec Clarke Stuarovou. Možná tě tak díky žárlivosti nakonec dostanu za město.“

„Už jsem ti někdy řekla, jak jsi nesnesitelně domýšlivý?“ usmála se.

„Počkej, podívám se do diáře, vedu si o tom přesné záznamy. Ano, naposledy včera večer.“

„Měl bys vyrazit, abys z toho něco vůbec měl.“

Charlie zavrtěl hlavou. „Právě jsem změnil plány.“

„Vážně?“ podivila se.

„Večeře. Dnes u mě doma. Přátelská večeře,“ upřesnil pro jistotu. „A nesnaž se z toho vykrotit tím, že budeš pracovat. Do osmi máš času až až. A profík, jako jsi ty, to jistě zvládne levou zadní za dvě hodiny.“

Odevzdaně na Charlieho pohlédla. Ne, tentokrát se z toho už nemohla vyvléknout. Navíc to ani nešlo, protože by se zprotivila

sama sobě. Večer by se dostavily výčitky svědomí a stejně by Charliemu zavolala.

„Fajn, domluveno.“

Charlie strnul, jako by vůbec nemohl uvěřit tomu, že to Rachel odsouhlasila bez jediného mrknutí. Očekával nejméně tucet námitek a řadu výmluv, proč nebude moci přijít. A ona místo toho jednoduše souhlasila. Dvě slova.

„Vážně?“ ujistil se ještě. Bylo mu teprve dvacet devět let, ale to neznamenal, že se mu nemohl zhoršit sluch.

„Ano, mám ti to zopakovat ještě jednou?“ usmála se na něj.

„Ne, to je dobré. Raději zmizím a vypnu si mobil, abys to nemohla odvolat.“ Skutečně se zvedl ze židle a odcházel. „Vyprovodím se sám, nedělej si starosti. Takže v osm!“ zavolal na ni ještě z chodby a zavřel za sebou dveře.

Rachel se rozhlédla kolem sebe a úsměv z tváře jí pomalu vyprchával. Nebyla příliš nadšená, když Charlie oznámil svůj příjezd tím svým klasickým způsobem, ale nyní jí připadalo, jako by společně s ním odcházela i dobrá nálada, kterou do domu vnesl.

Popadla kabelku a zamířila zpátky do ložnice, kterou používala zároveň jako pracovnu. Doufala, že neudělala chybu, když Charlieho pozvání přijala. Obávala se, aby v tom neviděl víc, než je ochotná připustit. Přátelská večere. Přátelská večere, kdy si zřejmě uvědomí, o co v životě přichází. Jenomže je tak složité pustit si do života neznámého muže! Otevřít se mu, sdílet s ním celý svůj život, a přitom vůbec netušit, co se odehrává v jeho nitru, jaké myšlenky se mu honí hlavou a jaké plány s ním nakonec může mít. Masona Davise, muže, který ji unesl a chtěl zavraždit, znali všichni sousedé jako vzorného občana. Miloval svou ženu, s láskou pečoval o jejich tříletá dvojčata – chlapce a dívku. V zaměstnání patřil mezi nejdochvilnější a nejspolehlivější, ve společnosti se stával středem pozornosti jako nejlepší bavič. A přesto se tento muž dopustil šesti vražd dospívajících ve věku od čtrnácti do sedmnácti let. Nikdo nic netušil. Nic nenapovídalo tomu, jaká temnota se

skrývá v jeho duši. Ve volném čase, který údajně trávil na služebních cestách, si však nemusel hrát na spořádaného rodiče, manžela ani souseda. Mohl být jen sám sebou. Zavolal domů, starostlivě se zeptal, jaký měla žena den a zda jsou dvojčata v pořádku. A sotva položil telefon, vydal se na lov.

Dala by ruku do ohně, že Charlie Parker nic neskrývá. Ne-přetvařuje se, je citlivý a starostlivý. Temnotu by v jeho duši hledala marně. Ovšem přesně totéž si myslela i manželka Masona Davise.

Zavrtěla hlavou, když usedala před počítač. Tohle přece není o Charliem. Z něj nemá skutečný strach. Znají se už mnoho let, ví, jak na kterou situaci zareaguje, nebo si to alespoň myslí. Strach má z ostatních mužů, z toho, že by je měla pustit do svého života, a teprve pak odhalovat jejich skutečnou povahu. Bylo by to jako loupat cibuli – slupku po slupce se dostávat do jejich nitra – a přitom s hrůzou zjišťovat, že je ve skutečnosti nikdy nepozná.

Dost už myšlenek o vztazích. Zakázala si je. Ne že by byla nedotčená – na vysoké zkusila několikrát překlenout tu protivnou propast, ale nikdy z toho nevyšla jako vítěz. Charlie se jí nesnažil dostat do postele, naslouchal jí, chtěl se zkrátka posunout dál než všichni ostatní. A zřejmě se mu to podařilo, přestože spolu neměli intimní vztah.

Rachel zalovila v kabelce a vytáhla z ní diář se všemi důležitými poznámkami. Otevřela si nový dokument a pustila se do práce.

Bylo už skoro šest hodin večer, když ji z psaní vytrhlo pípnutí esemesky. Přečetla si zprávu a usmála se.

Vse se připravuje, cekam te a vypinam konecne mobil, abys mi nemohla dat kosem.

Protáhla se na židli a rozhlédla se kolem. Měla by se někdy pustit do úklidu. Prádelní koš v rohu místnosti už pomalu nešel dovřít a na koupelnu také nesáhla celý týden. Nebyla zrovna přebornice v udržování domácnosti. Když se nad tím tak zamyslela, vlastně si sem nepořádila skoro žádný vlastní nábytek – jen pra-

covní stůl a židli. Všechno ostatní tu zanechali Charlieho rodiče před odjezdem do Austrálie, kde měli kořeny a kam se rozhodli načas vrátit a zkusit nějaký nový druh podnikání.

Vůbec netušila, co si vezme na sebe. Šaty zamítla, připadalo by jí to příliš společenské a možná i matoucí. Charlie by si ještě mohl myslet, že večeri bere jako jejich první oficiální rande. Ne, zvolí něco méně formálního. Džíny a černý rolák budou naprosto dostačující.

Vyrazila v půl osmé. Nasedla do černé Jetty a rozjela se přes Quesnell Bridge přímo k Charlieho domu. Venku už se pomalu začalo stmívat, a přestože si v autě zatopila, vůbec nelitovala, že zvolila rolák. Jakmile totiž v Západním Edmontonu vystoupila z vozu, aby na čerpací stanici Esso koupila nějakou pozornost, okamžitě se do ní opřela zima. Teplota na konci října klesla pod deset stupňů a Rachel si v duchu pomyslela, že to nebude trvat dlouho, a každé ráno bude muset škrábat čelní sklo.

Když procházela mezi regály s alkoholem a automaticky sahala po víně, uvědomila si, že vlastně vůbec neví, zda ho Charlie pije. Na večírcích ho vídala jen se sklenkou whisky nebo brandy. Je- nomže víno by se mohlo hodit k jakékoli večeri, pokud tedy Charlie neudělal pizzu nebo se nenechal inspirovat čínskou kuchyní.

Vzala lahev červeného a zamířila k pokladně. Trvalo jí ještě dalších pět minut, než zaparkovala před Charlieho domem v klidné čtvrti na Jednaosmdesáté Avenue. Domy tu nebyly nalepené přímo na sobě, což budilo dojem částečného soukromí.

Zhluboka se nadechla a zadívala se do jednoho z osvětlených oken. Zamkla vůz dálkovým ovládním a přeběhla silnici. V tu chvíli už Charlie otevíral dveře, a jak tam tak stál, v černém obleku s rudou košilí bez kravaty, ozářený světly z domu a s úsměvem, který jen dokazoval, jak je potěšený její přítomností, měla sto chutí vrátit se do auta a rychle odjet. Vyděsilo ji, jak bere tu večeri vážně, a tedy, jak ho může zklamat. V jednom okamžiku se jejich cesty mohou navždy rozejít. Charlie si uvědomí, že se Ra-